

Buffelhundar

Lawrence M. Schoen

Översättning: Yens Wahlgren

Att bli arresterad några dagar innan jag skulle tillbaka till Jorden var det sista jag hade tänkt mig. Jag hade jobbat på Lil Doggie, den enda cocktailbaren i rymdhamnen på Gibrahl, de senaste tre och en halv veckorna. Mitt kontrakt innebar två föreställningar per kväll, med en extra matiné på lördagar. Söndagar var jag ledig. Dygnet på Gibrahl är så pass nära tjugofyra timmar att det inte är något att bråka om, men veckorna är åtta dagar långa istället för sju. Min agent på Jorden hade inte brytt sig om att fördjupa sig i frågan om den extra dagen då han bokade in mig på ett kontrakt där jag fick betalt per vecka. Det innebär att de två föreställningarna jag tvingas göra på gibsdagar är gratis, hela jobbet för noll betalning.

Texten på markisen utanför löd: "DEN FANTASTISKE CONROY - MÄSTERHYPNOTISÖR" och den löpte runt i en slinga i ett virrvarr färgglada fläckar i ett skrikigt försök att dra uppmärksamhet till sig. Det fungerade. Min minsta publik var hygglig, och de större fyllde lokalen. Ställen som Gibrahl hungrar alltid efter någon slags underhållning, och en hypnotisör kan alltid göra sig en hacka.

Människorna i publiken var alla på Gibrahl av samma anledning. Alla var på något sätt inblandade i handeln med buffelhundar. Småbufflarna var den enda naturresursen på Gibrahl. Den enda varan som var orsaken - direkt eller indirekt - till att folk kom hit. Det var en koloni och det var inte vår koloni. Gibrahl tillhörde arconierna och den mänskliga närvaron var begränsad till en enda kvadratkilometerstor bas. Arconierna satte reglerna, och så länge de hade något som Jorden ville ha så följde vi dem också som snälla små människor. Det var därför jag blev arresterad.

Tidigare på dagen hade arconierna arresterat en buffelhundkurir för ett smuglingsförsök. Terras konsulat menade att det hela måste bero på ett misstag i pappersexercisen, men arconierna som har en psykisk fallenhet för sanning upptäckte att så var inte fallet. Arconisk rättvisa är snabb och utan tvekan. Mannen hade prövats rättsligt, blivit dömd och avrättade innan min kvällsföreställning var slut.

Alla behövde något som kunde skingra tankarna. Och detta något var jag. På gott och ont. Jag började med några skämt för att bryta isen och få folk att slappna av. Hypnotisörer har en förmåga att göra en del nervösa, även om det bara är underhållning. Precis som om jag genom att bara lyfta ett ögonbryn skulle få män att avslöja sina djupaste hemligheter och kvinnor att kasta sig i mina armar. Som om jag inte önskade att jag kunde. Det sägs att Anton Mesmer kunde göra liknande saker för flera hundra år sedan. Men det är väl troligare

att han bara hade en bättre agent än jag har. Jag, jag behöver en riktigt bra induktion, fem minuters lugn, och icke att förglömma: en flyktbil som väntar om något skulle gå fel. Hypnotisk utpressning och förförelse kanske funkar i film, men i verkliga livet är det bättre att hålla sig till manus. Det betyder inte att jag inte fuskar lite och tänjer gränser ibland, men inte just under en föreställning. Efter föreställningen är en helt annan sak. Jag lägger alltid in en posthypnotisk bakdörr när jag uppträder. Man vet aldrig när en sådan är bra att ha. Efter en vecka eller så kan jag viska nyckelordet - och simsalabim så är du tillbaka i hypnotisk trans och förtjusande öppen för förslag. Vad ska jag säga, jag älskar mitt arbete.

Den där kvällen var det flera bord med arconier, precis som det varit på alla mina föreställningar. Femtio föreställningar och ingen hade någonsin skrattat, inte ens dragit på munnen. Och de kunde le. Det var jag helt säker på. Arconierna såg ut som långa, uttänjda människor. Som en förvrängd spegelbild på Lustiga huset. Deras hudfärg går i olika vitaktiga nyanser, från äggskal till beig, och håret är vanligtvis blåsvart som superhjältar i serietidningar. De har munnar, läppar och tänder och så vitt jag vet använder de dem till samma saker som vi gör. Men jag hade aldrig sett dem le. Inte för att de inte gillade showen, de förstod den helt enkelt inte. Det berodde på deras sanningssinne. Arconier visste alltid om de fick höra sanningen eller inte. De ljög aldrig eftersom de helt enkelt inte kan. Det kanske inte är en stor sak, men när du börjar fundera på konsekvenserna av det så kommer du att upptäcka hur vanligt bedrägeri har varit i mänsklighetens historia.

I det arconiska samhället finns i stort sett ingen brottslighet. Visst, det finns passionsbrott, precis som hos oss, men allt överlagt och planerat avslöjas direkt när den lokala domare frågar om det var du som gjorde det. Konceptet med att ljuga blev inte aktuellt för arconierna förrän de kom i kontakt med människor. De tycker att vi är fascinerande och ytterst bisarra. Det är som att veta hur gälar fungerar, en teoretisk objektiv kunskap som du vet inte gäller dig själv men som ändå öppnar för intressanta möjligheter i teorin.

Ganska många arconier tyckte att det var mycket intressant att se en hypnotisör få människor att tro på saker som var uppenbart oriktiga. De hade kommit i stora grupper till människornas område för att se min föreställning varje kväll sedan jag kom hit. De två första kvällarna hade jag plockat upp ett par av dem på scenen. De gick att hypnotisera precis som människor och jag hade inget besvär med att få dem att kackla som hönor, men de accepterade inget som gick emot deras objektiva verklighet. De kunde inte tro på att de verkligen blivit kycklingar. Ingen fantasi alls. Så i slutändan blev det helt enkelt en tråkig show med arconierna och jag slutade med att plocka upp dem som frivilliga.

Hursomhelst, jag gjorde min vanliga show under den sista veckan av mitt kontrakt. Tio minuter in i föreställningen hade jag två sekreterare, en äldre banktjänsteman och en medelålders säkerhetsvakt på scenen med mig. Alla i djup trans. Till sekreterarna sa jag att de var arconiska diplomater och fick dem att förklara arconiernas plan för att upplysa mänskligheten. Det finns ingen sån plan såklart, men det visste inte

sekreterarna/diplomaterna och de lade ut texten och förklarade allt möjligt nonsens med stort allvar medan den mänskliga delen av publiken tjöt av skratt.

Sekreterarna avslutade sin presentation och fick dånande applåder från människorna i publiken. Jag tackade dem och eskorterade dem tillbaka till deras stolar på scenen, som jag redan övertygat dem om var den luxuösa arconiska ambassaden på Jorden. Jag återförde dem till djup trans. De hade gjort ett mycket bra jobb och var överraskande originella och fyndiga. Publiken väntade spánt på vad som skulle komma härnäst. Jag vände mig till säkerhetsvakten, efter att leende ha blinkat åt publiken, och började ge henne instruktioner.

"Knäck Melpomene," viskade jag till henne och använde de nyckelord som jag inplanterat i början av föreställningen. Hennes hållning förändrades, inte så mycket en rörelse utan mer en attitydförändring. Trots att hon var helt och hållet avslappnad var hon nu nästan plågsamt uppmärksam. Jag vände mig mot publiken igen och vinkade till mig dem som för att bjuda in dem till skämtet.

"Du är infödd på Gibrahl," sa jag med min scenröst med mjuka toner och en dånande resonans. "Du är intelligent och välartikulerad, bildad och urban." Säkerhetsvakten sträckte på sig i sin stol. Hennes ansiktsuttryck var samlat och säkert och ögonen fortsatt stängda. "Jag skulle vilja att du berättar för oss om Gibrahl från ditt eget unika perspektiv. Om du inte har något emot det. Är det okej?"

Hon nickade, slickade sig om läpparna och höjde en hand för att göra en gest.

"Det är bra. Du kan börja när jag har räknat till tre," sa jag. "Åh, en sak till bara. Du är inte en människa, du är en buffelhund. Ett. . . två . . . "

"STOPP!" En arconier vid ett av borden längst fram var snabbt på fötter. Jag kände igen honom. Han var en riktig stammis, han hade varit på åtminstone en föreställning om dagen sedan jag kom hit, och satt alltid vid samma bord och iakttog mycket noga. Han hade till och med varit frivillig och faktiskt riktigt bra för att vara arconier. Hans namn var Loyoka och han siktade med ett vapen mot mig. Större delen av publiken skrattade och trodde att det var en del av showen. Jag visste bättre.

"Alla på scenen är anhallna," fortsatte han. "Stå stilla. Samarbetar ni så kommer ingen att bli skadad."

Loyoka gick mot estraden och med sina långa ben hade han inga problem med att kliva upp på scenen. Jag stod blickstill så fort jag såg ljuset från hans lasersikte. Han gick fram till säkerhetsvakten och hukade sig tills de var i samma nivå och frågade: "Är du en buffelhund?"

Det gick en våg av skratt genom publiken eftersom de flesta fortfarande trodde att arconiern var en del av föreställningen. Kvinnan svarade honom inte. Den enda röst hon kunde höra för tillfället var min. Loyoka kom på det ganska snabbt och vände sig till mig. "Varför svarar hon inte? Du sa att hon skulle vara talför."

"Jag hann inte räkna klart," sa jag. "Hon kommer inte att följa instruktionerna förrän jag har gjort det."

"Tre!" sa arconiern med blicken fixerad på säkerhetsvakten. Inget hände. Publiken fnissade. "Du får säga det," sa han till mig utan att vända sig om.

"Tre," sa jag och vakten öppnade sina ögon, log stort och nickade mot arconiern som hade sitt ansikte tätt intill hennes.

"Är du en buffelhund?" upprepade arconiern.

"Oh, javisst" intygade vakten. "Jag föddes här på Gibrahl, och det ska jag säga dig, inte är det något lätt liv. Det är ett under är jag är kvar här överhuvudtaget. Jag har sett hur alla i min kull och alla mina barndomsvänner har fraktats iväg från planeten av er arconier. Skamligt, sanna mina ord, oerhört skamligt."

Hon gick på och gick på och fabulerade samman en komplett historia som ett utomjordiskt djur med en hjärna inte större än en valnöt. Arconierns förvåning bara växte ju mer han lyssnade till henne. Hans sanningssinne sa honom att människan trodde på vart enda ord hon sa - att hon sitt utseende till trots var en buffelhund.

Tio minuter senare satt jag i häktet. Min fyra frivilliga var inte längre försatta i trans, och så vitt jag visste, också tagna i fängsligt förvar av myndigheterna. Mitt utresevisum var konfiskerat. Lil Doggie var stängt i avvaktan på polisutredningen. Ägarna klagade hos min agent och drog igång en rättslig tvist med Interstellära artistförbundet. There's no business like show business. Speciellt när det gäller svartlistning. Även om man skulle anta att jag skulle klara mig ur min nuvarande svåra belägenhet, så var det högst osannolikt att jag någonsin skulle få något jobb utanför Jorden igen. För stunden var det emellertid det minsta av mina problem.

Timmar gick. De första tillbringade jag med att gå igenom föreställningen i minnet gång på gång för att försöka förstå vad det var som retat upp arconierna. Jag kom inte på något. Jag slumrade till och från, men ryckte till och blev klarvaken när celldörren till slut öppnades och Loyoka kom in i med två andra arconier. De släpade på varsin stol. De satte sig hukande på stolar med fötterna på golvet med de långa benen böjda så att knäna var i höjd med skuldrorna. På så sätt hamnade de i ögonhöjd med mig där jag satt på min brits. De stirrade intensivt på mig alla tre.

"Ljug för oss," sa den till höger om mig. "Ljug?" undrade jag. Min blick flyttade sig från ett stenansikte till ett annat. Deras ögon såg precis ut som människoögon, men det lugnade mig inte. "Ja, herr Conroy, berätta något som du inte tror är sant för oss. Gör det nu," sa han. Det blev helt tomt i huvudet på mig. Det enda jag kunde tänka på var min avbrutna föreställning. "Jag är en arconisk diplomat," sa jag. "Jag har en plan för hur man ska upplysa mänskligheten." "Du ljuger," sa den till vänster och rynkade pannan än mer. "Ni sa ju att jag skulle ljuga," sa jag. "Ja, och vi vet att du ljuger. I din föreställning så talar du om för andra människor vad de ska göra. Dessa saker är inte lögner." Jag skakade på huvudet. "Jag är ledsen, jag försöker inte vara besvärlig, men jag förstår verkligen inte vart ni vill komma." "Är du smugglare herr Conroy?" frågade Loyoka. "Är jag vadå för något?" "Smugglar du buffelhundar? Var snäll och svara 'ja' eller 'nej'." "Nej!" sa jag och kände fruktan växa. "Men du förvandlade den där kvinnan, . . ." Loyoka sneglade på sin handdator, "Carla Espinoza, till en buffelhund. Det var sant. Jag såg det i hennes sinne." "Men hon var ju inte en buffelhund på riktigt" sa jag och log. "Det var ju bara ett sorts skämt, eller hur?" De såg dödligt allvarliga ut. "Det var hon. Jag såg sanningen själv. Hon var en buffelhund. En buffelhund utan licens, herr Conroy." Han rynkade pannan som sina kollegor. "Förstår du allvaret i detta brott? Det finns en allvarlig misstanke om att du är i färd med att exportera en stulen och fertil buffelhund till Jordan."

Min hjärna gick i spinn. Buffelhundar var en av få inhemska livsformer på Gibrahl och helt olik andra livsformer i den utforskade delen av rymden. De var överraskande lika amerikanska bisonoxar, men i skala 1:50. De var gulliga djur med söta ulliga huvud och små blåa tungor som stack ut när de bräkte. De kunde äta allt, verkligen allt, och må bra. Och det mest fantastiska av allt, de pruttade enorma mängder diatomiskt syre, vilket gjorde dem otroligt användbara för terraformare. För att inte nämna vilka stora hål de gjorde i förgiftade marker och soptippar för giftigt avfall hemma på Jordan. Vilken kväll som helst på Lil Doggie så var drygt en fjärdedel av publiken buffelhundkurirer som väntade på att återvända till Jordan med nästa skepp. De hade en mapp med utskeppningslicenser under ena armen och en buffelhund under den andra. Arconierna kontrollerade tillgången till buffelhundarna och exporterade dem, infertila, för tio miljoner krediter per huvud. Till det priset var smuggling av de små gynnarna mycket attraktivt och flera sterila valpar hade blivit stulna. Föga överraskande hade den arconiska regeringen svarat med extremt hårda handskar. Till och med misstanke om inblandning i svartabörshandel med buffelhundar kunde ge dödsstraff. Jag satt verkligen i buffelskiten.

"Men hon var ju ingen buffelhund," protesterade jag och reste mig från britsen. "Det var hon inte, inte fysiskt." Loyoka la en hand på min axel och knuffade tillbaka mig på britsen. "Jag vet vad jag såg i hennes sinne. Hon var en buffelhund. På Gibrahl är en människa som har en buffelhund i sin besittning antingen smugglare eller kurir. Jag kan se sanningen i ditt sinne, herr Conroy. Du är inte en smugglare."

Han gjorde en paus och sökte kollegornas blickar. En tyst bekräftelse gick mellan dem och alla tre kom på fötter. "Vi är väldigt bekymrade av detta, herr Conroy. Vi tar även en misstanke om brott väldigt allvarligt. Medan du väntade har vi gjort en fullständig sökning i våra register. Det finns inga noteringar om att boskap saknas, så du kommer inte att åtalas för stöld. Den enda anledningen till att du inte redan åtalats och fällts för den andra anklagelsen är att Carla Espinoza är infertil."

Det blev bara konstigare och konstigare. "Hur vet ni det?" frågade jag.

Loyoka såg knappt på mig. "Vi gjorde en fullständig undersökning på henne. Vilken människa som helst som innehar en fertil buffelhund är skyldig till ett brott som är belagt med dödsstraff. Men, som jag sa, så kan hon inte bli gravid. Infertila buffelhundar får lova att transporteras av licensierade kurirer. Vilket gör att det bara återstår att klara av pappersarbetet. Vi har redan märkt Carla Espinoza och fyllt i alla handlingarna för din licens."

En av de andra arconierna gav mig en skrivskärm och en penna. Jag skummade dokumentet och skrev under. De hade tagit ut större delen av mina inkomster på Gibrabl från mitt konto och gett mig en kredit på det dubbla beloppet för att täcka min skuld för licensen.

"Gratulerar, herr Conroy. Du har förvärvat en buffelhund utan att betala de vanliga tio miljoner krediterna." Det fanns inte ett spår av sarkasm i hans röst. Han menade det verkligen.

"Men hon är ju inte en buffelhund nu, inte sant?" sa jag. "Hon har ju kommit ur transen och vet vem hon är."

De tre arconierna rynkade pannorna igen och skruvade nervöst på sig. De två andra gick i väg, och tog stolarna med sig, och lämnade Loyoka för att ge mig några avskedsord. "Vi medger att det är mycket kring dina förmågor som vi inte förstår" sa han. "För det står lika klart för mig att din försöksperson i kväll visste att hon var en buffelhund, som att hon i vissa avseende inte var det. Detta är helt ny mark för oss, herr Conroy. Vi kommer att hålla ett öga på dig under reste av din vistelse här. Jag råder dig att vara väldigt försiktig."

"Du är fri att gå nu," sa han och höll upp dörren för mig. "Tala med sekreteraren vid receptionen så får du tillbaka ditt visa och en kopia på licensen. Du kan hämta Carla Espinoza där också." Han pekade åt höger och skickade i väg mig. Själv gick han åt höger och försvann bakom ett hörn i korridoren.

Carla Espinoza satt på en stol i en rad av hopkopplade stolar i lobbyn. Hon var lite blek, men verkade i övrigt oskadd. I hennes vänstra öra dinglade en två centimeters illröd plastbricka. Hon hade blivit märkt för transport. Hennes ansikte hade ett argt uttryck, som

försvann för ett ögonblick - för att sedan skärpas, när hon fick syn på mig. Jag började ursäkta mig så fort hon var inom hörhåll.

"Fru Espinoza, jag är verkligen ledsen. Jag hade ingen aning om att det här skulle hända. Du måste tro mig."

Hon ställde sig upp och stirrade på mig. Hon var huvudet kortare än mig och tjugo år äldre. Jag tvivlade inte på att hon under den tiden jobbat med säkerhet. Hon var nog dryga tio kilo tyngre än mig. I muskler. Hennes blick talade om att hon kunde banka skiten ur mig utan att så mycket som bli svettig.

Hon lyfte handen mot örat och slet i öronsribben och plastmärkningen. Brickan lossnade och hon kastade den på mig. "Om vi var på Jorden så skulle jag stämna dig och tre generationer efter dig på allt ni ägde." sa hon. "Du kan skatta dig lycklig att arconierna inte tillåter advokater."

Jag fångade brickan och stoppade den i fickan. Det var en dyr souvenir. Jag gav henne mitt kreditchip. "Det finns inte mycket kvar på det, men du får gärna ta det. De tog det mesta för att täcka licenskostnaden."

"Licenskostnaden?" sa hon.

Jag log svagt. "De kom fram till att eftersom jag var i besittning av en buffelhund, och inte var en smugglare, så måste jag naturligtvis vara en kurir, och därför tog de betalt enligt gällande taxa."

Hennes ilska smälte bort när hon skrattade. Hon hade varit på Gibrahl tillräckligt länge för att veta precis hur dyr en licens var. Det verkade göra henne nöjd. Hon stoppade mitt kreditchips i fickan. "Jag tänker låta udda vara jämnt." sa hon, "förutsatt att jag inte stöter på dig igen. Då kommer jag att slita upp en ny kroppsöppning i dig. Det kommer att göra så ont att en promenad i vakuum kommer att kännas som en lättnad. Har vi förstått varandra?"

Jag nickade och stålsatte mig för att inte rygga tillbaka. Hon synade mig från huvud till fot och störtade sedan ut. Sekreteraren bakom receptionsdisken längre bort i lobbyn hade bevittnat hela scenen utan ett ord. Han såg blek ut, till och med för att vara arconier. Och varför inte? Han hade hört vartenda ord och visste att det var sant. Jag hämtade licensen och gav mig iväg.

Att döma av Gibrahls bleka stjärna var klockan närmare 12 på dagen. Jag hade inget att göra, inga pengar att göra av med, och en hel dag innan mitt skepp till Jorden gick.

Jag började gå mot rymdhamnen, med förhoppningen att kunna få något att äta och någonstans att sova i utbyte mot några hypnotiska standardtricks, när en man i plågsamt ny

kostym slog följe med mig. Min första tanke var att managern på Lil Doggie ville åt mig, men snubben var för klen för att vara en torped. För snobbig. Han var en polerad, proper, silverskedsarketyyp som utan tvekan hade en ekonomexamen från någon prestigefyllt elithandelshögskola på nätet. Jag är inte en tuff kille, men jämfört med mig var killen en mes.

Det tog en stund, men sen kände jag igen honom från en föreställning. Jag hade hypnotiserat honom. Han var affärsman, förmedlade buffelhundar till koncerner på Jorden. Han hade varit på Lil Doggie på min premiärföreställning med ett större sällskap av kostymnissar och tilltänkta kunder. Jag hypnotiserad hälften av folket vid hans bord. Kunderna hade tyckt att det var strålande underhållning och den här snubben hade gett mig mycket dricks för att visa sin uppskattning. Bara någon ynka procentandel av buffelhundstrafiken på Gibrahl omsatte enorma summor. Han hade råd att ge rejält med dricks och att klä sig i nya kostymer.

"Herr Conroy, " sa han med dricksen, "Jag ber om ursäkt för att jag tar kontakt med dig så här ohövt, men jag måste verkligen tala med er. Jag har ett förslag."

Precis när du tror att saker och ting inte kan bli värre så dyker det upp någon skojare till försäljare. Toppen. "Jag är ledsen, men jag är trött och hungrig och verkligen inte på humör för vadhelst du säljer," sa jag.

Han framhärdat. "Herr Conroy, mitt namn är Jensen. Snälla, du behöver bara lyssna på mig. Hur skulle det vara om vi tog och satte oss vid ett trevligt bord på The Prairie. Jag bjuder, förstås. Du kan få dig en matbit och koppla av, och om du inte är intresserad av mitt förslag så, ja, då är det inte mer med det."

Det fick stopp på mig. The Prairie var Gibrahls enda femstjärniga restaurang. Vilket placerade den två stjärnor över allt annat i kilometerstaden. Bara en förrätt skulle göra slut på en hel veckolön. Jag la min arm runt axlarna på honom och gav honom ett trött leende. "Herr Jensen, om du bjuder på lunch så är jag idel öra."

Han såg lättad ut och eskorterade mig till The Praire. Hovmästare försåg mig med en passande kavaj, och snart satt jag vid ett smakfullt dukat bord med en aptitretare i form av en canapé med Crème fraîche, lax och kaviar, och läppjade på det mest utsökta vin jag kunde tänka mig. Mina bekymmer blåste bort, men jag höll ett vakande öga på min värd. Vad haken var skulle med all säkerhet snart avslöjas.

Han höll sitt ord och lät mig varva ner och koppla av innan han drog igång försäljningssnacket. Jag hade hunnit en bra bit in i förrätten - svartögda böror med antilopbräss, svamp och hallon - när han sträckte sig mot bröstfickan och halade fram en skrivskärm.

"Herr Conroy, tillåt mig att gå rakt på sak. Mina överordnade på Wada-konsortiet känner till att din lycka nyligen vänt, och också de slumpmässiga omständigheter, som du inte rör över, som fört dig dit. Vi skulle vilja hjälpa dig, om vi får. Vi skulle vilja köpa dina tjänster."

Jag satt nästan vinet i halsen när han sa det. Jag satte ner glaset och torkade mig om munnen med lanneservetten. "Behöver ni en hypnotisör, herr Jensen?" sa jag.

"Nej, herr Conroy, vi behöver en kurir. Företaget vi representerar har bokat för att transportera trettiotvå buffelhundar från Gibrahl med skeppet i morgon. Alla är redan sålda och vi har garanterat att de kommer att levereras. De arconiska myndigheterna tillåter endast en buffelhund per licensierad kurir, och för närvarande har vi bara trettien kurirer tillgängliga."

Jag så på honom med en förbryllad min, "Varför bokade ni då in trettiotvå småbufflar?" Ännu en gaffel med bräss fann sin väg in i munnen.

Jensen suckade. "Därför att fram till i går hade vi trettiotvå kurirer, herr Conroy."

Precis då kom jag ihåg att en smugglare avrättades i går. Jag la gaffeln på bordet. Aptiten försvann. Den där trettioandra valpen var värd tio miljoner krediter för någon på Jorden, och skadeståndet för att inte leverera torde kosta Jensens företag åtminstone halva den summan.

"Jag är hypnotisör. Jag vet inget om buffelhundar och vad en kurir gör." sa jag.

"Man behöver inte veta så mycket, herr Conroy. Buffelhundar behöver minimal tillsyn. Allt kuriren gör är att bära ombord djuret på skeppet och stannar i hytten med det. Under resan till Jorden behöver du bara se till rummets klimatkontroll så att det inte byggs upp för mycket syre. När ni är framme bär du av den. Jag är säker på att uppgiften ligger väl inom din kompetens."

"Varför låter ni inte någon annan bli licensierad?" frågade jag.

"Licensprocessen tar fem år, herr Conroy. För att vara helt ärligt är vi mycket förvånade att du lyckades få en, men vi tänker inte ifrågasätta det. Av någon anledning anser arconierna plötsligt att du är en kurir, och de är ju dem som vi måste göra till lags för att få den trettioandra buffelhunden till Jorden."

Han sköt skrivskärmen över bordet. Ett kontrakt blänkta till. "Jag är beredd att erbjuda dig en summa av hundratusen krediter som kompensation för att du ställer upp som kurir för oss."

Det var mycket pengar, speciellt eftersom jag var pank och snart skulle vara svartlistad överallt. Men ändå . . .

"Är det den gängse summan för en kurir?" Han nickade. Jag gjorde en konstpaus och låtsades läsa igenom kontraktet medan jag rådbråkade min hjärna och försökte komma ihåg den allra första föreställningen jag gjorde på Gibrahl. Jag såg på brässen på min tallrik och plötsligt kom jag ihåg det. En kryddstark egyptier. Jag lutade mig fram och viskade: "Jalapeño Osiris."

Jensen säckade ihop i stolen med ögonen stängda. Jag trevade med handen innanför hans kavaj och hittade hans plånbok. Jag sökte genom den, kollade hans id-kort för att se vad han hette i förnamn och hur mycket han hade både på företagets och på hans privata kreditchips. Ken hade massor av pengar att använda.

"Kan du höra mig, Ken?"

"Ja, jag hör dig."

"Bra. Vi är mycket bra vänner, vet du. Vi berättar allt för varandra. Det finns inget som är hemligt oss emellan, Ken. Inga hemligheter alls. Förstår du?" "Ja," mumlade han.

"Säg mig, vad brukar en kurir vanligen få betalt? En som fraktar en buffelhund från Gibrahl till Jordan för ditt företag?"

"Femhundrausen krediter," sa han. Utan att tveka.

"Och du erbjöd mig bara en femtedel av det, Ken. Gör man så mot en kompis? Varför gjorde du så?"

Jensen ryckte på axlarna och såg lite besvärad ut trots att ögonen var slutna. "Vi trodde väl att du inte visste bättre så att du skulle nöja dig med hundra."

"Du har förmodligen rätt, Ken. Det har inte riktigt varit min dag i dag. Men det börjar se ljusare ut. När jag räknar till tre så kommer du att ändra dig, Ken. Du kommer att bestämma dig för att du inte vill blåsa mig. Du kommer att inse att jag räddar skinnet på dig, och du kommer att skriva om kontraktet på hela summan av femhundrausen. Plus att du kommer att slänga in ditt företagschip, så att jag har lite fickpengar innan jag skeppas ut. Är det förstått?"

"Ja, jag förstår."

Jag stoppade tillbaka hans plånbok, lutade mig tillbaka och räknade till tre. Ken Jensen blinkade till och satt sig käpprak i stolen och betedde sig som en man som slumrat till och nu tittade sig omkring för att se om någon märkt det. Jag betraktade skrivskärmen mycket noga och låtsades läsa kontraktet och skakade på huvudet. "Jag vet inte det . . ."

"Får jag tillbaka den där," sa han. "Jag tror nog att jag kan sockra avtalet lite. Du hjälper oss ur en riktig knipa, så varför säger vi inte femhundrausen krediter i stället?" Han ändrade i kontraktet och sköt över det till mig igen. Hans företagschip låg på skrivskärmen.

"Herr Jensen, nu har du fått dig en kurir." Han så lättade och nöjd ut. Jag ansträngde mig för att inte visa samma känslor.

Jensen lät mig njuta av resten av måltiden, men först efter att han hade redogjort för planeringen. Jag skulle visa min licens på någon av arconiernas registrerade inrättningar där jag skulle välja en vovve. Innan jag gick ombord på skeppet hem skulle jag än en gång behöva visa licensen för en arconisk tulltjänsteman som också skulle fråga ut mig. Sen, simsalabim, femhundrausen krediter när jag kom fram till Jorden.

Jag måste erkänna, jag dröjde kvar länge över de återstående rätterna. Tillräckligt mycket gourmand är jag för att veta att det tar sin tid att visa sin uppskattning. Jensen hade redan betalt för middagen, och jag använde hans företagschip för att plussa på dricksen innan jag gick därifrån. Mitt nya yrke väntade på mig. Jag gav mig iväg för att börja ett nytt liv.

Det spelade mig ingen roll varifrån jag fick buffelhunden, men de flesta kurirer ägnade sig åt all möjlig vidskepelse när det gällde sådana saker. Skeppet avgick klockan 13, vilket gav mig nästan tio timmar att slå ihjäl. Jag tog tid på mig och bestämde mig för att ta en promenad på den fantastiska maten. Det var inte särskilt många fotgängare ute. Jag passerade några andra kurirer, som var lätta att känna igen eftersom de hade sina vovvar under armen. Till slut kom jag till den inrättning som låg längst från tullen i rymdhamnen. Jag stannade vid en vaktkur och en kortväxt uttråkad arconier tittade ut på mig.

"Kurir?" frågade han mig.

"Om jag är" svarade jag, och han vinkade igenom mig, sanningshalten i mitt påstående var glasklart.

En kort trappa ledde ner till djurhallen där ett veritabelt kaos väntade. Tusentals bråkande, skällande, springande buffelhundar fyllde en grund sänka ungefär så stor som en 50-meters simbassäng. Holografiska skyltar varnade för extremt hög fara för brand och ljudet av utsugsfläktarna låg som ett ständigt bakgrundssus. Småbufflarna skuttade och gjorde små språng, men ingen av dem klarade av att klättra upp ur den dryga halvmeterdjupa bassängen. Däremot kunde de se vad som hände utanför bassängen och kom ivrigt mot vem som helst, människa eller arconier, som närmade sig. Människorna, ett dussin ungefär, var alla kurirer. Jag iakttog dem när de böjde sig över och lyfte upp det ena djuret efter det andra. Urvalsprocessen verkade omfatta att väga den i handen, klämma in den under den ena armen och sedan den andra, titta den i ögonen och kontrollera tungans blå nyans. En skrockfull

ritual, men som följdes noga trots allt. Slutligen valde kurirerna en vovve och bar bort den till en ledig arconier för att expedieras.

Efter att ha studerat flera olika varianter av processen följde jag deras exempel. En väldigt entusiastisk vovve spanade in mig då jag närmade mig inhägnaden och plöjde desperat sin väg genom valparna som stod i vägen för att nå fram till mig. Jag lyfte upp den. Söt. Oemotståndlig förresten, men för femhundrausen krediter skulle den kunnat vara ful som synden och jag hade gjort mitt jobb ändå.

"Kom till mig, lilla sötnos" sa jag till den, och kunde knappt hålla mig från att använda babyspråk, "du duger lika bra som någon annan." Den fes lite syre, bräkte åt mig från den andra änden och stack ut sin lilla tunga. Himmelsblå. Det duger för mig. Jag såg mig om efter en arconier som inte var upptagen, fann en och gick bort till henne.

"Är du kurir" frågade hon, i en något mindre uttråkad ton än snubben vid ingången.

"Jag är kurir" sa jag, "Den fantastiske Conroy, mästerkurir, till er tjänst." Hon såg inte ett dugg road ut.

"Och det här är buffelhunden som du har valt?"

"Absolut," sa jag. "Får jag döpa henne?"

Hon ryckte på axlarna, "Sådan är seden. Jag förbereder hennes märkning så fort jag har bekräftat att djuret är friskt och administrerat ett steriliseringspreparat. Hon tog vovven från mig och tryckte en medicinsk scanner djupt in i pälsen.

"Då ska jag döpa henne till Regina. Regina Catherine Alyosious Nantucket Bittermandel St. Croix. Eller tror du det är att ta i?" Vad kan man säga – jag höll på att bli halvmiljonär, var behagligt mätt och på riktigt gott humör.

Arconiern rynkade på pannan. "Jag skulle rekommendera ett mer maskulint namn, herrn. Du har valt en hane. Han är fullt frisk, men om du föredrar en hona istället så är det fritt fram att släppa tillbaka honom och hämta en annan för verifikation och sterilisering.

Jag ryckte på axlarna. "Vad betyder väl ett namn? Nej, den här duger bra. Jag kallar honom bara Reggie istället. Du kan köra igång och sterilisera och märka honom."

Hon skakade på huvudet. "Jag märker honom gärna, men det är bara honorna som steriliseras. Hon räckte över vovven till honom. "Om du följer med här så ska göra klar Reggies märkbricka.

Fem minuter senare gick jag ut från anläggningen med Reggie instoppad under vänster arm. En ny blå plastbricka dinglade sött från hans vänstra öra. Hela processen hade tagit en knapp kvart. Det var en lång promenad tillbaka till rymdhamnen, och mer än en gång hade jag känslan av att jag var förföljd. Jag gick bort till tullen och kände direkt igen tulltjänstemannen. Han var den fetaste arconier jag sett, och bara därför hade jag plockat upp honom på scen som försöksperson under min första vecka. Han hade varit lätthypnotiserad och älskade upplevelsen. Efter föreställningen hade han kommit back stage och skakat hand med mig, något som arconierna helt enkelt aldrig gjorde. Han gjorde det igen när det blev min tur i tullen, och la till det andra leende som jag någonsin sett hos en arconier. Det var en beundrare.

"Herr Conroy, jag beklagar att ni har haft problem med myndigheterna." sa han. I den lilla kvadratkilometerstan spreds skvaller med ljusets hastighet. Och buffelhundsskvaller kanske snabbare än så. "Men du har återhämtat dig bra, ser jag. Det är en ära för mig att tullbehandla dig. Det är din första resa som kurir, eller hur?"

Jag letade i minnet igen och använde samma minnestrück som gjorde att jag kunde komma ihåg tusentals nycklord och respektive försöksperson. "Tack så mycket, och min sista också, förmodar jag. Jag är ju hypnotisör, Sergilo, var det va?"

Han strålade och sträckte på sig, som om jag just hade utnämnt honom till gudfar till prinsen av Gibrahl. "Det stämmer, herr Conroy. Det är smickrande att du kommer ihåg det. Nåja, låt oss få dig igenom tullen nu så att det inte blir några förseningar. Jag behöver bara ställa ett par snabba frågor och sedan kan du gå ombord på ditt skepp. Är du redo? Är du licensierad kurir? Förvärvade du den här buffelhunden på ett föreskrivet och lagligt vis? Och är det här den enda buffelhund som du kommer att transportera? Var vänligt att bara svara 'ja' eller 'nej'."

Jag svarade ja tre gånger. Arconiern höll ögonkontakt med mig och nickade bekräftande vid varje svar på att jag talade sanning. Jag flinade och frågade: "Ska du inte fråga mig om kreaturet är sterilt?"

Han skakade på huvudet. "Det behövs inte, herr Conroy. Du har en hane där."

"Hur kan du se det med all den här pälsen?"

"Blå bricka. Blå för hanar, röd för honor."

"Behändigt system," sa jag. Han kastade ett öga på mitt visum och tittade efter i en tabell. "Ditt skepp avgår inte förrän i morgon bitti så du har gott om tid att installera dig. Jag är i tjänst till midnatt om du skulle behöva något. Och om vi inte ses igen, så får du ha en trevlig resa hem, herr Conroy."

Ett par minuter senare var jag i min hytt på skeppet Bucephalous. Ekonomiklasshytten som jag delat med tre andra på vägen hit hade blivit uppgraderad till de rymliga privatrum som kurirerna använde på herr Jensens och Wada-konsortiets bekostnad. I hytten fanns såväl en liten hage och en accelerationsbriks med säkerhetsbälte anpassat till Reggie, som en klimatkontroll för att garantera att hans väderspänningar inte ställde till med något.

Mitt bagage hade beslagtagits när myndigheterna stängde Lil Doggie, men hade uppenbarligen frigetts samtidigt med mig. Jensen hade sett till att det kom ombord och allt var på rätt plats i hytten. Reggie flyttade in sin hage och bräkte glatt, och jag la mig på min egen koj för att gå igenom händelserna. Jag höll på att bli rikare än jag hade rätt till, men å andra sidan var jag förmodligen fortfarande svartlistad från att någonsin uppträda igen. Det retade mig. Jag hade just berättat för en arconier att jag inte skulle förbli kurir, jag var hypnotisör. Men med femhundratusen per vovve så var det frestande. Men, frågade jag mig själv, var det egentligen ett liv för en hypnotisör? Jag gjorde mig två bilder i huvudet, kurir och hypnotisör, och ställde dem mot varandra och jämförde. En idé tog form. Det var riskfyllt, ett vågspel, men det förenade det bästa ur båda världarna. Om det inte slutade med avrättning.

Jag reste mig från kojen och tittade till Reggie. Han hade rullat ihop sig och somnat på en filt i hagen. Jag gick in i hyttens pyttelilla badrum och betraktade mig själv i spegeln. Jag formulerade ett nytt nyckelord och började sätta min plan i verket.

En halvtimme före midnatt lämnade jag Bucephalous och tog mig snabbt till närmaste godkända anläggning. Knappt ett kvarter från rymdhamnen lågt den och var mycket större än den jag var på tidigare. Det var som ett stort buffelhundslager där människor och arconier jäktade runt. Jag försökte att inte verka nervös och intalade mig själv att så länge jag inte ljög så skulle allt gå bra. Jag visade upp mina papper vid ingången, bekräftade att jag var kurir, och så var jag inne. Det fanns ett dussintal mindre bås, där vovvarna var indelade efter längd, vikt, tungfärg och så vidare. Jag letade efter en som var mer eller mindre i samma storlekt som Reggie, fiskade upp den och gick mot en ledig arconier på andra sidan båsen.

"Är du kurir?" frågade han. Jag nickade bekräftande. "Och det här är buffelhunden som du har valt?" Jag nickade åter. "Bra, kan jag få den?" Han använde den medicinska scannern med professionell tristess, läst av resultatet och vände sig till mig igen. "Du har gjort ett bra val. Hon är fullt frisk. Ett litet ögonblick så ska jag administrera steriliseringspreparatet och sedan kan du ta henne."

"En hona?" sa jag och försökte se besviken ut. "Jag är ledsen, men jag vill ha en hane. Det är fredag i dag och det betyder otur med honor då. Jag bär tillbaka den här."

Arconier avfärdade mig med en axelryckning. Sannolik hade han stött på märkligare skrock bland kurirer. Han gav mig inte så mycket som en blick när jag bar vovven tillbaka

mot båsen, han hade annat att göra. Jag gick förbi båsen med vovvarna, men stannade inte för att byta ut honan. Istället gick jag mot utgången och ansträngde mig för att hålla en jämn och lugn takt. Ingen stoppade mig och jag kom ut på gatan utan något missöde. Nu var jag en smugglare.

Vägen bort till rymdhamnen var mitt livs längsta promenad. Känslan av att vara förföljd kom tillbaka, och när jag svängde runt hörnet fick jag en skymt i ögonvrån av två arconier. Nyckelordet kom till mig, men det var för tidigt att använda det. Det var oanvändbart tills efter midnatt. Istället plockade jag upp den röda brickan ur fickan och fäste den på buffelhundens vänstra öra. Enligt märkning var hon nu Carla Espinoza. Jag gick in i rymdhamnen och styrde mina steg mot en bar, som hade ett avancerat ventilationssystem, och satte mig vid bardisken. De flesta i klientelet var kurirer, var och en med en liten buffel under armen. Det var vanligt att kurirer kopplade av med en drink innan de skulle gå ombord på skeppet hem till Jorden. Säg vad man vill om arconiernas psyke, men det gjorde att det gick kvickt och lätt i tullen. Vi skulle alla komma genom tullen på mindre än tio minuter. Eller, kanske inte alla av oss. Det var fortfarande en stund kvar till midnatt och Sergilo, min tjocke arconiske vän, var fortfarande i tjänst och skulle med säkerhet känna igen mig. Jag beställde en öl till överpris på Wada-konsortiets chip och satte mig tillrätta för att sitta av en halvtimme för säkerhets skull. Jag var på min andra öl när fyra arconier kom in på puben. En av dem var Loyoka.

"Sätt ner buffelhunden och gå bort från bardisken."

De andra kurirerna i rummet verkade inte bli skrärade. De som stod vid bardisken satte alla ner sina buffelhundar och höll händerna väl synliga när de backade iväg. Jag gjorde detsamma och sköt in en skål jordnötter under Carla Espinozas ulliga skägg för att hålla henne på gott humör. Nu var det dags. "Spumone Heimdal," viskade jag för mig själv. Jag blinkade till och snubblade nästan. Någonting hände, men jag vet inte vad.

Loyoka ignorerade de andra kurirerna och kom mot mig. "Jag sa ju att jag skulle hålla ett öga på dig, herr Conroy. Är det din buffelhund?" "Ja," sa jag. Han såg mig i ögonen hela tiden. "Men rent tekniskt antar jag att den tillhört Wada-konsortiet. Jag är bara kuriren."

"Är det samma Wada-konsortium som nyligen anställde en kurir som visade sig vara smugglare?" Tycker du inte att det är lite av en tillfällighet, herr Conroy?"

"Inte värst," sa jag. Den kuriren avrättades. De behövde en annan snabbt och jag var tillgängligt. Jag kan inte se något konstigt med det."

Han trängde sig förbi mig fram till baren och lyfte upp buffelhunden, och studerade brickan i örat. Hon bräkte överraskat när hon plötsligt lyftes bort från jordnötsskålen.

"Och det här är Carla Espinoza?" Hans ögon smalnade.

"Ja, det är det," sa jag och gav honom en frågande blick.

"Så det här är kvinnan du hade upp på scen i går kväll?"

Jag skrattade. "Nej, det här är en buffelhund som jag valde ut från en av era anläggningar. Jag bara döpte henne efter kvinnan."

Han grymtade och lämpade över buffelhunden i famnen på mig. "Då så, låt oss få dig tryggt och säkert genom tullen, herr Conroy, jag vill inte att du missar ditt skepp." Han gav de andra arconierna en nick och de formerade sig vid sidan om och bakom mig. Så marscherade vi tillsammans bort mot tullen.

Klockan var efter midnatt och tulltjänstemannen var en kortväxt och vacker arconier, hon såg nästa mänsklig ut. Namnet Sergilo sökte mig när jag stod i kö, men jag kunde inte komma på varför. Jag var ganska säker på att jag aldrig sett henne förr, det var inte alla arconier som kom till min show. När det var min tur visade jag min licens.

Hon kastade ett öga på den, på mig och såg sedan på Loyoka och hans vänner. Loyoka ställde sig bredvid henne för att se mig bättre. "Herr Conroy," sa hon och läste mitt namn från licensen, "Jag har bara tre frågor. Var vänligt att bara svara 'ja' eller 'nej' Är du licensierad kurir? Förvärvade du den här buffelhunden på ett föreskrivet och lagligt vis? Och är det här den enda buffelhund som du kommer att transportera?"

"Ja, jag är licensierad kurir. Ja, jag har förvärvat den här vovven efter alla konstens regler, och ja, det här är den enda buffelhunden jag kommer att transportera."

Loyoka stirrade på mig, han såg häpen ut.

Tulltjänstemannen nickade och vinkade igenom mig, men Loyoka stoppade mig när jag försökte passera och han drog mig intill sig.

"En extra fråga till dig, herr Conroy, om du inte har något emot det," sa han. Hans blick brände i mina ögon. "Är du smugglare, herr Conroy? Ja eller nej."

Irriterat tog jag bort hans hand från min arm. "Det har du frågat mig innan. Jag är inte smugglare."

Han blinkade och vände sig mot de andra arconierna han hade med sig. Tre andra huvud skakade knappt märkbart och Loyoka vände sin uppmärksamhet mot mig igen. "Jag ber om ursäkt, herr Conroy. Jag verkar ha missbedömt dig. Det var inte illa ment."

"Visst, du gör bara ditt jobb. Bra. Är vi klara nu?"

"Helt och hållet. Jag önskar dig en säker resa, herr Conroy." Med det så vände han på klacken och gick, de andra arconierna följde efter honom. Tulltjänstemannen såg förbryllat på mig och vinkade fram nästa i kön. Med Carla Espinoza tryggt under armen gick jag ombord på skeppet.

Jag gick till den hytt jag fått mig tilldelad och gick in. Mitt första intryck var att jag hade gått fel. Eller så hade kanske en annan kurir av misstag tagit min hytt. För av någon anledning var det redan en buffelhund i rummet, fastgjord vid en ställbar accelerationsbrits i en liten hage. Jag vände mig hastigt om för att lämna hytten och fick se en handskriven lapp, som jag missat, uppsatt på insidan av dörren. SPUMONE HEIMDAL stod textat med stora bokstäver. Jag blinkade till, kände mig lite snurrig, och förstod att jag, när allt kom omkring, var i rätt hytt ändå. Jag låste dörren och gick bort till klimatkontrollen för att justera rummets atmosfär.

Många timmar senare, långt efter det att Bucephalous hade startat sin färd mot Jorden, upptäckte en av de registrerade buffelhundsanläggningarna att en vovve saknades. Reggie och Carla kom bra överens, och gick entusiastiskt in för att göra sitt när det gällde att säkra den första kullen av buffelvalpar födda utanför Gibrahl. För sin kurir var Reggie värd femhundrausen. För en smugglare var det värt tio miljoner att stoppade på sig en extra småbuffel. Men jag är hypnotisör, och jag kom undan med Jordens första fertila och snart gravida buffelhund. Jag antog att jag kunde sätta mitt eget pris. That's show biz.

SLUT.